

השיחה השבועית

מפי הרב אפרים כחלון שליט"א

פרשת נח

הרב אפרים כחלון שליט"א
RabbiEfraim@BeEzratHaShem.org

מַכַּת הָאֲרִיָּה וּלְקַחְיָהּ

פְּרִשְׁת נַח

מַכַּת הָאֲרִיָּה וּלְקַחְיָהּ

הָאֲרִיָּה הָאֲחֵרוֹן

בַּפְּסִיקְתָּא זוטְרָתָא (קהלת פרק ט סימן ב) מְסַפֵּר עַל נַח, שֶׁהָאֲרִיָּה הִכָּה אוֹתוֹ. וְשֵׁם כְּתוּב שֶׁכָּשָׁהוּא בָּא לְצֵאת מִן הַתְּבֵה הַכִּישׁוֹ הָאֲרִיָּה וּשְׁבָרוּ וְהָיָה צוֹלֵעַ. בְּמִקּוּם אַחַר בְּמִדְרַשׁ (תנחומא פרשת נח סימן יד), מוּבָא שֶׁהוּא אַחַר לְהִבִּיא לוֹ אֶת הָאֶכֶל וְהָאֲרִיָּה הִכָּהוּ.

שְׁמַעְתִּי מִהֶרֶב שְׁלֵמָה לְוִינְשֵׁטִיין שְׁלִיט"א שֶׁשָּׂאָל: תִּרְאֶה מָה זֶה הָאֲרִיָּה הַזֶּה, נַח בְּכָל יוֹם מְבִיא לוֹ שְׁלֵשׁ אַרוּחוֹת, פְּעַם אַחַת הוּא אַחַר, מָה קָרָה? אִזְ אַחַר! יִשָּׁר לְהַתְנַפֵּל עָלָיו?

בְּדוֹר שְׁלִפְנֵי הַשּׁוֹאָה הָיָה תַלְמִיד חֶכֶם אֶחָד גְּדוֹל, שָׁמוּ הֶרֶב קְלָמְנוּבִיץ' וַיִּשְׁבְּתוּ הַיְתָה בְּרוּסְיָה בְּזִמְנֵי מְלַחְמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה. הֵם בְּרָחוּ בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא גְּדוֹלָה, מְרוּסְיָה לְסִין. שְׁנַיִם רַבּוֹת לְפָנֵי כֵן, כְּשֶׁהֲצֵאָר הָרוּסִי אָמַר לְבָנוֹת מְסֻלוֹת רַכְבַּת מְרוּסְיָה עַד סִין - סוּף הָעוֹלָם, אֲלֵפֵי אֲנָשִׁים עָבְדוּ יוֹמָם וְלַיְלָה כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן הַצָּר. בְּסוּף הַתְּבָרָר שֶׁהָיָה זֶה רְצוֹן הַשָּׁם, לְהַצִּיל אֶת יְשִׁיבַת מִיר.

כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְשִׁנְחָאֵי הָיָה קִשָּׁה מְאֹד לְאַסְפֵי כֶסֶף, גַּם הָיָה זִמְנֵי מְלַחְמָה וְהַהוֹצָאוֹת הָיוּ מְרֻבּוֹת גַּם כִּכָּה. מִי בְּכָלֵל הַכִּיר בְּשִׁנְחָאֵי - בְּסִין, אֲנָשִׁים שְׁלוּמְדִים תּוֹרָה? מָה לָּהֶם וּלְתוֹרָה, מָה הַקִּשָּׁר שֶׁלָּהֶם לְתוֹרָה? מָה גַּם שֶׁהָיָה זֶה עֵת מְלַחְמָה וּלְכָל מִי שֶׁהָיָה כֶסֶף הוּא שָׁמַר עָלָיו מְכַל מְשֻׁמֵּר, 'אִם יֵשׁ לִי כֶסֶף אֲנִי אֲשַׁמְרֵ אוֹתוֹ לְעֶצְמִי,

פְּרִשֵׁת נַח

לָמָּה לְהִבִּיא אוֹתוֹ לְמִישֵׁהוּ, בְּמִיחַד שֶׁהִמְיִשְׁהוּ הַזֶּה הוּא בְּחוֹר יְשִׁיבָה בְּגִיל הָעֶשְׂרֵה שֶׁיְּכֹל לְצִאת וּלְעַבֵּד - כִּךָּ הֵיְתָה הַמַּחְשָׁבָה שֶׁל כָּלָם. וְהָרַב קִלְמֵנוּבִיץ' יֵצֵא לְאַסֵּף כֶּסֶף.

הוּא כְּנִס כְּמָה יְהוּדִים שֶׁהָיוּ שָׁם וְעָשָׂה אֶסְפָּה לְהַתְרִימָם. בְּדִיוק הֵיְתָה פְּרִשֵׁת הַשְּׁבוּעַ 'פְּרִשֵׁת נַח', וְהוּא שָׁאַל שָׁם אֵת הַשְּׁאֵלָה הַזֹּאת, אֵיזוֹ עֲזוֹת וְחֻצְפָּה יֵשׁ לְאַרְיֵה הַזֶּה, כָּל יוֹם נַח מְבִיא לוֹ אֲכָל, פֶּעַם אַחַת לֹא קִבֵּל וּכְבָר מִשְׁתּוֹלֵל?

אָמַר הָרַב קִלְמֵנוּבִיץ' עַל זֶה תְּרוּץ אֲדִיר: הָאַרְיֵה הַזֶּה יֵשׁ לוֹ פְּרִיּוּלֵגְיָה מִיְחַדָּת, הוּא הָאַרְיֵה הָאַחֲרוֹן! הוּא הָאַרְיֵה הָאַחֲרוֹן בְּבְרִיאָה, שֶׁהָרִי כָּלָם נִכְחָדוּ בְּמַבּוּל וְאִי אֶפְשָׁר לְזַלְזֵל בּוֹ, צָרִיךְ לְשׁוֹר עָלָיו, צָרִיךְ לְדַאֵג לוֹ לְמִזוֹן בְּזִמְן וּלְכַבֵּד אוֹתוֹ.

וְאִזּוֹ אָמַר הָרַב קִלְמֵנוּבִיץ' לְעֲשִׂירִים שֶׁיִּשְׁבּוּ שָׁם: אוֹתָם בְּחוּרֵי יְשִׁיבוֹת שְׁיוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים הֵם הָאַחֲרוֹנִים בְּבְרִיאָה, הַשְּׁמִידוֹ כְּמַעַט אֵת כָּלָם וְאָנוּ חִיבִים לְנַהֵג בָּהֶם כְּבוֹד, הֵם הָאַחֲרוֹנִים. וְאִי אֶפְשָׁר אֶפְלוּ לְאַחַר לָהֶם אֵת הָאֲכָל, כְּשִׁמְגִיעָה הַשְּׁעָה שֶׁל הָאֲכָל חִיבִים לְתַת לָהֶם מִיד! וְאֵלּוֹ אַרְיֹת, 'אַרִי עֲלֵה מִבְּכָל' (בבא קמא דף קיז ע"א) אֵלּוֹ תְּלַמְדֵי חֲכָמִים שֶׁהֵם כְּאַרְיֹת, כִּךָּ אָמַר הָרַב קִלְמֵנוּבִיץ'.

כְּפוּי טוֹבָה

אֲנִי חֲשַׁבְתִּי בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא עַל שְׁנֵי תְרוּצִים נוֹסָפִים. הָאֶחָד, יֵשׁ אָדָם שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבָה בְּמִשְׁךָ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וּפֶעַם אַחַת סְרַבְתָּ לְתַת לוֹ טוֹבָה, לֹא עָשִׂיתָ לוֹ רַע, רַק סְרַבְתָּ לְתַת לוֹ טוֹבָה, וְהוּא מְתַהַפֵּךְ עָלֶיךָ: "תַּגִּיד לִי אַתָּה לֹא מְתַבֵּישׁ? חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה אֲנִיחָנוּ מִכִּירִים וְכִכָּה אַתָּה עוֹשֶׂה לִי? מָה כְּבָר בְּקִשְׁתִּי, שֶׁתִּשְׁמַר

מַכַּת הָאֲרִיָּה וּלְקַחְיָהּ

לי על הילדים למשך שבועים כי אני רוצה לצאת לטייל עם אשתי?!", ויש לו ילדים מפרעים הורסים כל דבר, מרביצים, משתוללים, והוא מתלונן וכועס עליה, ופתאום שכח כל מה שנתת והענקת לו במשך חמש עשרה שנה. ממש כמו האריה של נח, אך זו התנהגות של חיה. אדם בלי מוסר הוא כמו חיה, הוא כפוי טובה.

ובאמת יש אנשים שמרב הצער שיש להם בחיים אומרים, שהיום לא שנה לעשות טובה לאנשים. למה? כי כל האנשים הם המדור השלישי של תבת נח... יש מדור של בני אדם, חיות וזבל, והם שיכים יותר למדור השלישי. וגם אלו שעושים חסדים ועוזרים, אנשים מרכזים עליהם ואומרים שהם לא עושים את זה לשם שמים, בטח הוא מרויח מזה... ואומר רבי אליעזר פאפו בספרו יעלזו חסידים (דף קג ע"א), שלא יעזר לאנשים שהם כפויי טובה, שאין ראוי לרחם עליהם.

יְלָדִים רָעִים

אדם יכול לעשות טובות בלי סוף, אך אם השני שמקבל את הטובות לא לומד מוסר, בפעם אחת שמסרבים לתת לו את הטובה שהוא רוצה ה' ירחם. ולצערנו אנחנו רואים את זה גם בין ילדים להורים. ההורים מגדלים את הילד עשרים שנה, הוציאו את הנשמה בשבילו, והילד מסכן "בן נעות המרדות" (שמואל א, כ, ל), מגיע לגיל 'הטפש עשרה' יורק בפרצוף של ההורים שלו, ועושה את כל השטיות שבעולם, לא סופר אותם, מתחצף ומקלל אותם, צועק עליהם. אם הוא יחשב לרגע כמה השקיעו בו ההורים שלו, כמה נדודי שנה היו להם ממנו, איך כל כאב שנים הכי קטן טפלו בו, מה כבר ההורים מבקשים, שיכבד אותם וייתחס אליהם יפה,

פְּרִשֵׁת נח

זֶה כָּל כֶּף קִשָּׁה? הַבֵּן אוֹ הַבַּת גְּדֻלִים וְחוֹשְׁבִים: 'אֲבָא וְאִמָּא שְׁלִי לֹא מְעַנְיָנִים אוֹתִי, הֵם רַק מְפָרִיעִים לִי, שְׂיִצְאוּ לִי כְּבָר מֵהַחַיִּים, וְהַתְּנִיחֵהוּ שְׁלָהֶם לַהֲוִירִים בְּהַתְּאֵם.

זֶה דְּבַר נֹרָא וְאִים, אִיךָ שְׂאָדָם מְסַגֵּל לְהַתְּחַצֵּף לַהֲוִירִים שְׁלוֹ. עֲזֹב כְּבוֹד אָב וְאִם, עֲזֹב אֶת זֶה שְׁזוֹ מִצְוֵה שְׁנִכְתָּבָה בְּעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת (שְׁמוֹת כ, יב), הַמַּח הַהֲגִיוֹנִי אוֹמֵר: מִיִּשְׁהוּ עֲשֵׂה לָךְ טוֹבָה בְּרַחוּב, נִפְל לָךְ שְׁקֵל וְהוּא הָרִים לָךְ, אֶתְהָ תִקְלֵל אוֹתוֹ? לֹא! הַהֲוִירִים שְׁלָךְ כָּל שְׁנֵי־עוֹשִׂים לָךְ טוֹבָה, אֶתְהָ גֵר אֶצְלָם, אוֹכֵל אֶצְלָם, הֵם גְּדֻלוֹ אוֹתְךָ, הִבִּיאוּ אוֹתְךָ לְעוֹלָם, הֵם עָשׂוּ בְּשִׁבְלֵךְ כָּל דְּבַר, וְאֶתְהָ בָּא וְכָכָה יוֹרֵק עֲלֵיהֶם? אִיזוֹ אַכְזָרִיוֹת זֶה.

זוֹ אַחַת מֵהַקְּלָלוֹת שְׁהַגְּמָרָא בְּסוּף מְסַכְת סוֹטָה (דף מט ע"ב) כּוֹתֵבֶת שְׂיִהִיו בְּעַקְבְּתָא דְּמִשִּׁיחָא: 'בֵּן קָם בְּאַבְיוֹ, בַּת בְּאַמָּה, כְּלָה בְּחַמּוּתָה, אוֹיְבֵי אִישׁ אֲנִשִּׁי בֵיתוֹ'. אַבְל זֶה הַתְּנִיחֵהוּ שְׁל חִיָּה רְעָה, כְּמוֹ הָאֲרִיָּה שְׁל נַח: נַח מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ לְדָאֵג לְכָל הַחַיּוֹת בַּתְּבָה, וְהוּא בְּעֵצָם הַצִּיל לְאֲרִיָּה אֶת הַחַיִּים בְּמָה שְׁהַבִּיא אוֹתוֹ לַתְּבָה, בְּזִכּוּתוֹ הָאֲרִיָּה נִשְׂאָר בְּחַיִּים, יִשְׂאָר מִיֵּן הָאֲרִיָּה בְּעוֹלָם. כָּל זֶה לֹא מְסַפֵּיק, פְּעַם אַחַת נַח מְאַחֵר לוֹ אֶת הָאֲכָל וְהוּא מְכָה אֶת נַח. מָה נַח עֲבָד שְׁלָךְ? תַּגִּיד תּוֹדָה, מָה זֶה הַחֲצִפָּה הַזֹּאת, מָה אֶתְהָ חִיָּה? כֵּן, הוּא חִיָּה! חִיָּה רְעָה!!!

גַּם אָדָם שְׁלֹא לוֹמֵד תּוֹרָה וּמוֹסֵר הוּא חִיָּה, רַק שְׁהוּא חִיָּה עִם פְּרָאֵק וַיֵּשׁ לוֹ כּוֹבַע יָפֵה וְזָקֵן אָרְךָ, וְהוּא מְתַהַפֵּף וְלֹא מְפִיר בְּטוֹבוֹת שְׁעָשׂוּ לוֹ.

בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ

לְצַעֲרָנוּ אָנוּ רוֹאִים אֶת הַהֲנַהֲגָה הַזֹּאת גַּם בֵּין בַּעַל וְאִשָּׁה. הָאִשָּׁה

מַכַּת הָאֲרִיָּה וְלִקְחֶיהָ

עוֹשֶׂה בְּשִׁבְלֶיהָ כֹּל דְּבַר טוֹב, מְכַבֶּסֶת, מְגַהֶצֶת, מְגַדֶּלֶת אֶת הַיְלָדִים, מְנַקֶּה אֶת הַבַּיִת, פֶּעַם אַחַת הִיא לֹא עֹשֶׂתָה אֶת מַה שְּׂאֵתָה רוֹצֶה, אֵתָה יֵשֶׁר כּוֹעֵס?

סֵפֶר לִי אֶחָד הַרְבַּנִּים בִּירוּשָׁלַיִם - סֵפֶר שֶׁקִּשָּׁה לְהֵאֱמִין שֶׁמִּסְפָּר עַל שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת - אֶחָד מֵהַמְשַׁפְּחָה שְׁלוֹ חֹזֵר מִבֵּית הַכְּנֶסֶת בְּלֵיל שַׁבָּת, כָּל הַשְּׁלַחַן עָרוּךְ יָפֵה, הַכֹּל מְסֻדָּר, כּוֹסוֹת קְרִיֶסְטָל עִם יַיִן, הַכֹּל מְצַחֶצֶח וְנָקִי, הַסֵּלֶטִים עַל הַשְּׁלַחַן. הוּא מְגִיעַ כְּמוֹ חֵית טָרֶף, מְסַתְּפֵל עַל הַשְּׁלַחַן וְרוֹאֶה שֶׁחֶסֶר הַסֵּלֶט שֶׁהוּא אוֹהֵב, הוּא תַּפְס אֶת הַשְּׁלַחַן וְהִפִּךְ אוֹתוֹ עַל כָּל תְּכוּלָתוֹ, הִחְרִיב אֶת כָּל הַשַּׁבָּת, לָמָּה? הֲיֵה חֶסֶר סֵלֶט אֶחָד. הָאֲרִיָּה שֶׁל נָח יֵשׁ סְכוּי שִׁיכְנָס לְגַן עֵדֶן לְפָנָיו, הוּא חֵיָה רָעָה, זֶה טְבָעוֹ. אֵתָה אָדָם שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אֵתָה לֹא מִתְבַּיֵּשׁ לְהִתְנַהֵג כְּכֶה? אֵשֶׁתָּךְ טָרְחָה, הַתְּאֻמָּצָה, בְּשִׁלָּה, כְּלוּם לֹא שׁוּה כִּי אֵין אֶת הַסֵּלֶט שְׁלָךְ?! וְגַם אִם תִּגִּיד שֶׁהִיא עֹשֶׂתָה לוֹ בְּכוֹנָה, בְּשִׁבִיל זֶה לְבוֹא וּלְהִחְרִיב אֶת הַשַּׁבָּת, לְכַעַס בְּשַׁבָּת? מָה אֵתָה עוֹשֶׂה? וְהוּא כְּאִלוֹ שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת. אָדָם שֶׁבְּגָלֵל סֵלֶט הוֹפֵךְ אֶת הַשְּׁלַחַן הוּא יוֹתֵר גְּרוּעַ מִחֵיָה, אוֹ מְצוּמָח וְדוּמָם. חֵיָה רָעָה זֶה טְבָעָה, דוּמָם וְצוּמָח לֹא מְזִיקִים, אֵתָה הָאָדָם הַכוֹעֵס כֵּן מְזִיק. וְזֶה כְּשֶׁהִיא שֹׁכְחָה סֵלֶט אֶחָד, תֵּאָר לָךְ שֶׁהִיא לֹא הִיָּתָה עוֹרֶכֶת שְׁלַחַן בְּכָלֵל... אֶפְשָׁר הִיָּה לְקַרֵּא עָלֶיהָ קְדִישׁ. וְהָאָדָם מְשַׁכְּנֵעַ אֶת עַצְמוֹ שֶׁמָּה שֶׁעָשָׂה זֶה טוֹב: "הִיא עֹשֶׂתָה לִי בְּכוֹנָה וְהִיא לֹא שׁוֹמֶעֶת לִי, וְאֵף פֶּעַם לֹא מְקַשִּׁיבָה". וְכֵן הָאָדָם מִתְמַלֵּא וּמִתְמַלֵּא, וְהַשְּׁטָן יוֹשֵׁב וּמְחַכֵּךְ יָדָיִם בְּהִנָּאָה וְאוֹמֵר: "הֲלוֹאִי שָׂרַק יְמִשִּׁיךְ כְּכֶה". כְּמוֹ שֶׁעוֹשִׂים מְנַגֵּל וּמְנַפְנָפִים אוֹיֵר בְּשִׁבִיל שֶׁהִגְחָלִים יִבְעֵרוּ, כֵּן הַשְּׁטָן מְנַפְנֵף מֵהַצַּד וּמְחַמֵּם אֶת אוֹתוֹ אָדָם שִׁיכְנֵעַ בְּשַׁבָּת. בְּתַקוּנַי הַזֶּהָר (תַּקוּנָא תַּמְנִיא וַאֲרַבְעִין דָּף פה ע"א) מְבַאֵר, שֶׁאָדָם שֶׁכוֹעֵס בְּשַׁבָּת עוֹבֵר עַל "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת" (שְׁמוֹת ל"ה, ג), כְּאִלוֹ הַדְּלִיק אֵשׁ בְּשַׁבָּת, הוּא הַדְּלִיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיהֵנִם וְאֵת הָאֵשׁ שְׁלוֹ. זֶה הַנְּהִיגָה

פְּרִשֵׁת נַח

שֶׁל כְּפוּי טוֹבָה, כְּדִגְמַת הָאָרִיָּה שֶׁל נַח. וְזֶה הֶרְעִיּוֹן הַמוֹסְרִי הַשְּׂנִי שֶׁאֵנוּ לוֹמְדִים מֵהַסְּפוּר שֶׁל נַח וְהָאָרִיָּה.

כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ

רְעִיּוֹן שְׁלִישִׁי שֶׁנִּלְמַד מִמַּעֲשֵׂה זֶה: הָאָרִיָּה הוּא מֶלֶךְ הַחַיּוֹת, לַמֶּלֶךְ צָרִיף לְהַתִּיחַס בְּיַחַס אַחֵר. אִם הֵייתָ מְאַחֵר לַגִּירָפָה, לְזָבוּב, לְזָקִית, לְשׁוּר, לְנֶחֱשׁ, זֶה הָיָה מִשְׁהוּ אַחֵר, אֲבָל פֹּה יֵשׁ מֶלֶךְ וְהוּא מֶלֶךְ הַחַיּוֹת, וְטָעוֹת הַכִּי קִטְנָה לַמֶּלֶךְ עוֹלָה בִּיקָר. אָדָם שֶׁעוֹבֵד אֶת הַמֶּלֶךְ כַּמָּה שָׁנִים בְּנִיאָמְנוֹת, יוֹם אֶחָד שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה טָעוֹת נִגְמַר הַסְּפוּר, גָּזַר דִּין מוֹת, מֶלֶךְ שֶׁמַּחֲל עַל כְּבוֹדוֹ אֵין כְּבוֹדוֹ מַחוּל! (קִידוּשִׁין דף לב ע"ב), כִּי זֶה מֶלֶךְ, אֵין טָעִיּוֹת אֲצֵל מֶלֶךְ, טָעִיתָ? תִּשְׁלַם! וְזֶה הָאָרִיָּה, מֶלֶךְ הַחַיּוֹת. וְזוֹ הֵייתָה הַטָּעָנָה עַל נַח, אֵיךְ הַעֲזַתָּ לְהַעֲדִיף מִיִּשְׁהוּ אַחֵר עַל פָּנָי?

טָמוֹן כָּאֵן רְעִיּוֹן מוֹסְרִי גָדוֹל. אוֹמֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, "אֲנִי הַמֶּלֶךְ שְׁלַכְּם", בְּכֹל בְּרָכָה אָנוּ אוֹמְרִים וּמְזַכִּירִים אֶת מַלְכוּתוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם", חַיִּבִּים לְהַזְכִּיר אֶת מַלְכוּת ה', כֹּל בְּרָכָה שֶׁאֵין בָּהּ מַלְכוּת אֵינָה בְּרָכָה (בְּרֻכּוֹת דף יב ע"א), וְשִׁשׁוּלֵט בְּכֹל הָעוֹלָם, וְכַמָּה טָעִיּוֹת אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים? אִם אֱלֹקִים הָיָה מְשַׁלֵּם לָנוּ עַל כֹּל טָעוֹת כְּמוֹ שֶׁהָאָרִיָּה שֶׁלֵּם לְנַח עַל הָאָחוּר בְּאָרוּחָהּ, מָה הָיָה מַצְבֵּנוּ? וְאוֹמֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: עַל אֵף שֶׁאֲנִי מֶלֶךְ, אֲנִי מוֹכֵן לְמַחֲל לָכֶם, כִּי עַם יִשְׂרָאֵל אַתֶּם בְּנֵי, "בְּנֵים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א), וְאֵב שֶׁמַּחֲל עַל כְּבוֹדוֹ מַחוּל (קִידוּשִׁין דף לב ע"א), אֲנִי לֹא אַעֲשֶׂה לָכֶם כְּמוֹ שֶׁהָאָרִיָּה עָשָׂה לְנַח, אֲנִי מוֹחֵל וְסוֹלַח. אֲבָל לַפְעָמִים יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמְנַצְּלִים אֶת רַחְמֵי הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, וְחוֹשְׁבִים: 'הִנֵּה אֲנִי מַחֲלֵל שְׁבֵת וְלֹא קוֹרֵה לִי כְלוּם'. וְהוּא הוֹלֵךְ וְחוֹטֵא וְעוֹשֶׂה מָה שֶׁבָּא לוֹ וְרוֹאֶה שֶׁהַכֹּל טוֹב. אֵיךְ אָמַר לִי אֶחָד:

מַכַּת הָאֲרִיָּה וּלְקַחְיָהּ

”אֵין כְּמוֹ הָאֱלֹקִים שְׁלִי, וְהוּא אוֹהֵב אוֹתִי אֶפְלוֹ אִם אֲנִי אוֹכֵל חֲזִיר בְּיוֹם כְּפוּר, זֶה הָאֱלֹקִים שְׁלִי, וְלֹא בָּא לִי לְקַיֵּם מִצְוֹת”, אַחֵר כָּף כְּשֶׁנִּסִּיתִי לְהִסְבִּיר לוֹ כִּמָּה שֶׁהוּא טוֹעֵה, הוּא אָמַר לִי: ”לֹא בָּא לִי לְשִׁמְעַתְּ אוֹתָךְ!!!”, קָם וְהִלֵּךְ, הוּא לֹא מוֹכֵן לְשִׁמְעַתְּ. אוֹמֵר אֱלֹקִים ”אִם אָב אֲנִי אֵיךְ כְּבוֹדִי, אִם מֶלֶךְ אֲנִי אֵיךְ מוֹרְאִי” (עֵינַי מִלֹּאכִי א, ו) מָה זֶה מֶלֶךְ? אַחֲרָת לֹא אֵת הָאֲרוּחָה יֵשֶׁר הוּא תוֹקֵף, אֵין מְשַׁחֲקִים. כִּמָּה הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְבוֹנֵן בְּנִקְדוֹת הַלָּלוּ.

הֲרִי לָנוּ כִּמָּה מַחְשְׁבוֹת מוֹסְרִיּוֹת יֵצְאוּ מִמֶּכָּה אַחַת שֶׁקִּבַּל נַח. וְאִם הָאָדָם יִתְחַזֵּק מִהַדְּבָרִים, נִמְצָא שֵׁשׁ לָנוּ סִבֵּה רְבִיעִית לְמָה הָאֲרִיָּה נָתַן לְנַח אֵת הַמֶּכָּה? כְּדִי שְׁאֲנַחֲנוּ נִלְמַד מִזֶּה מוֹסֵר הַשֶּׁכַּל וְנִתְחַזֵּק בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁאֲמַרְנוּ. יְהִי רְצוֹן שֶׁה' יִזְכֶּה אוֹתָנוּ לְדַעַת וְלִהְבִּין קִצָּת, לִישֵׁר וְלִהְיֵטִיב אֵת דְּרָכֵינוּ לְהִיּוֹת עוֹבְדֵי הַשֵּׁם, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

